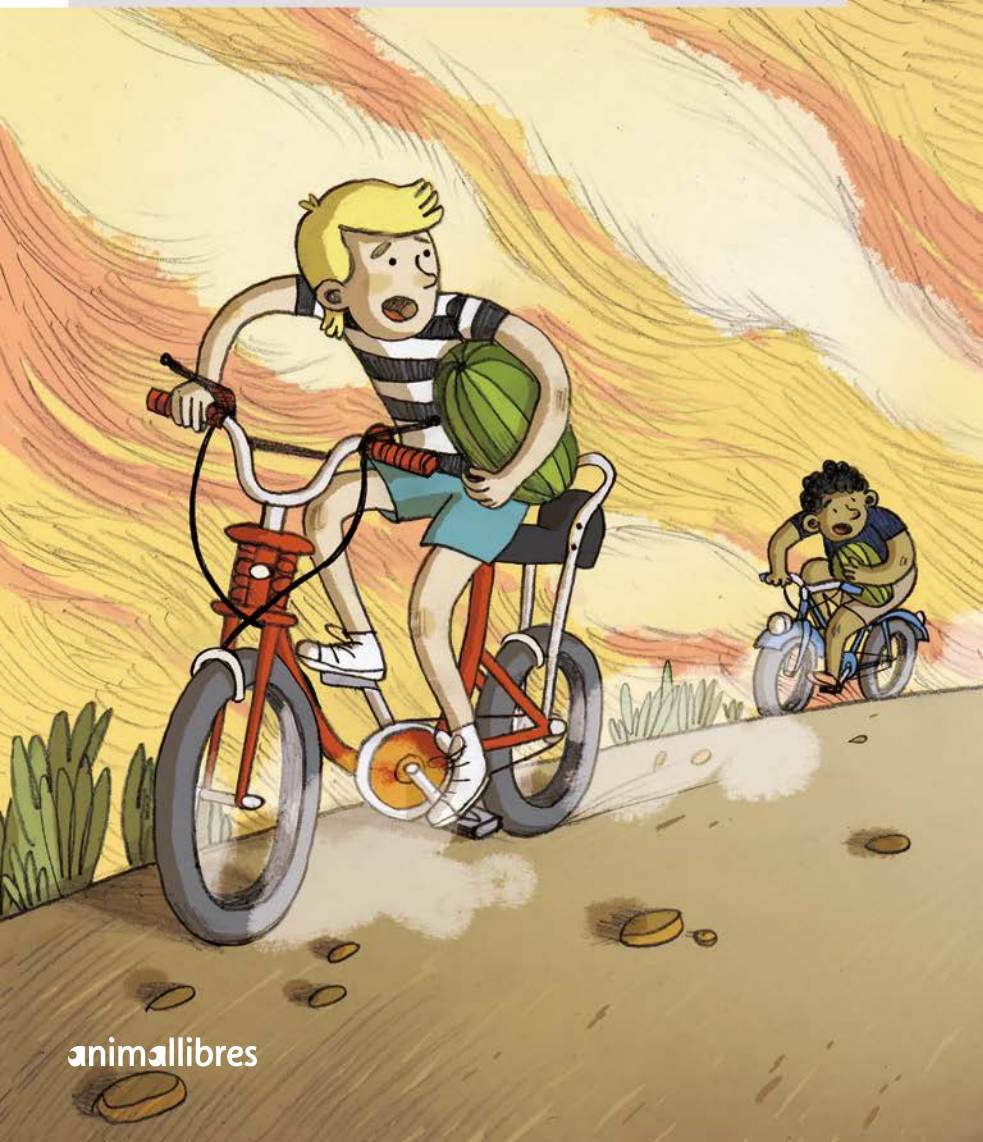

Xavier Blanch

Ja us enxamparé, pocavergonyes!

Il·lustracions de Sílvia Cabestany

1

El Peret i el Xesco

Soc el Pere, però tothom em diu Peret. El Xesco és el meu millor amic. El Xesco té dos pàmpols d'orelles com un elefant africà i el cap en forma de síndria. A l'escola li diuen *cap de perol*. Ara ja no l'hi diuen tant, sobretot des del dia que el Xesco i jo vam allisar el Martí de cal Marxant, que parla molt però és un caguetes. Ma mare diu que el Xesco és més lleig que un pecat, però que no és mal nano. El Xesco i jo som cul i merda. No ens barallem pràcticament mai..., però una vegada li vaig clavar un cop de puny i li vaig fer sang al nas. La sang és molt cridanera, diu la meva àvia. El Xesco se'n va anar plorant com una nena cap a casa seva. S'ho

mereixia, perquè estàvem jugant a bales i no parava de comptar els seus pams com si fossin de gegant; volia guanyar-me la meva bala més grossa, la de vidre de coloraines. Creu-t'ho, que te l'enduràs, li vaig dir jo, i pataplam! Per culpa del cop de puny ma mare em va castigar tres dies sense sortir a jugar al carrer. O sigui que amb el càstig vam quedar en paus, encara que el Xesco diu que no, perquè ell també es va avorrir molt durant tres dies sense poder jugar amb mi.

El Xesco i jo som molt diferents i som molt iguals. Com un ou i una castanya. Ell és moreno i de pell bruna i jo soc ros i blanc com un glop de llet. Ell és més aviat plenet i jo soc prim com un espàrrrec. Ell és una mica baixet i jo soc força espigat. I així i tot, el Xesco i jo tenim moltes coses en comú. Per començar, tots dos som orfes de pare, almenys això és el que diu el Xesco, perquè el seu pare no és mort; el seu pare treballa als jutjats d'Alacant i només ve al poble els caps de setmana i no tots. Per això el Xesco diu que és orfe, perquè el seu pare hi és però és com si no hi fos gaire. Jo em penso que el Xesco diu que és orfe per fer-me costat: no vol que jo senti pena per no tenir pare. El meu pare va morir quan jo només tenia dos anys. El conec de foto, no me'n recordo, d'ell. A les fotos se'l veu molt senyor, amb el seu bigoti i aquella mirada de persona important. Diu ma mare que era molt bon home i molt treballador.

A més d'orfes, el Xesco i jo som mogudets. Prou que ho sap ma mare. I la mare del Xesco. De tant en tant, en fem alguna. Res d'important, crec. Es tracta que no t'enxampin. Xalem tot el que podem, perquè aquest poble nostre i la gent que hi viu són avorridots. Alguna vegada ens cau algun càstig, però val la pena.

2

La Tona i la Laia

Amb les nenes, el Xesco i jo no ens hi fem gaire. Les nenes són... nenes, què vols que et digui. Són toves, ploramiques, manifasseres... Fan grupets, ens miren, riuen i s'expliquen secretets. Ma mare, que és una nena gran, com si diguéssim, diu que els nens sí que som uns beneits, que només tenim la pilota al cap i que no en pensem ni en fem una de bona, i que més valdria que cridéssim menys i féssim menys el salvatge i fóssim més «assenyats». Em fa gràcia quan diu la paraula «a s s e n y a t s», així, allargant la pronúncia perquè quedi més clar. Ja em diràs si les nenes són mes «a s s e n y a d e s». Es veu que sí. La Laia, almenys, té un bon toc de

pilota, encara que és de mirà'm i no em toquis. Li fas una entradeta de res i ja la tens plorant com una Magdalena. Nenes «a s s e n y a d e s»!

La pitjor de totes és la Tona, que, a sobre, no en té ni idea, de jugar a futbol. Ara, si vol, et clava unes puntades al sec de la cama que et fa veure la padrina. És del morro fort, la nena! La Tona i el Xesco no es poden veure. Un dia van xocar al pati de l'escola com dues locomotores desenfrenades. La patacada va ser monumental. Tots dos van anar a parar al terra i van aixecar un nuvolet de pols i de baralla. La Tona es va alçar feta una fera, li va dir al Xesco *cap de perol* i li va engegar una escopinada a la cara. I el Xesco que, com diu ma mare, no és mal nano, tot seguit li va clavar una plantofada que va deixar la galta dreta de la Tona com un tomàquet de sucari. Sort que un parell de mestres que vigilaven el pati els van separar, se'ls van endur a classe i els van fer un sermonet. El Xesco em va explicar que figura que aquell dia, davant dels mestres, van fer les paus, però que no les van fer de debò de veres, perquè al Xesco ningú no li havia dit més *cap de perol* des que vam estomacar el Martí de cal Marxant, i ara la Tona li havia tornat a dir davant de tothom i això ell no l'hi perdonava de cap manera. I la Tona, amb la galta encara vermella, deia que sí, que oblidat, però els seus ulls d'espurna deien que no, que

aquella galtada li havia tocat el voraviu i que li faria mal durant molt temps.

I des d'aquell dia que la Tona no ens dirigeix la paraula i cada cop que ens la trobem ens treu la llengua un pam i ens mira amb tanta ràbia que si pogués ens faria xixina.

3

Caravana de gitanos

Som a l'estiu i sense escola els dies són més llargs que un dia sense pa. En aquest poble de mala mort no passa mai res. Però avui sí. Avui han acampat tres furgonetes de gitanos a l'esplanada de l'antic camp de futbol municipal. Els hem vist arribar. Tres furgonetes i cadascuna amb una caravana enganxada a darrere com si fos la closca d'un cargol. Passaven a poc a poc per la carretera fins que s'han desviat pel camí que des de la carretera du al descampat. Han parat les furgonetes enmig d'aquell terreny. N'han baixat homes, dones i unes quantes criatures. No hem pogut evitar la temptació d'anar a tafanejar. El camí de la séquia voreja el descampat

per darrere. Ens hem acostat al lloc dels gitanos sense fer soroll i, per no ser vistos, ens hem col·locat darrere una renglera de xiprers d'aquests que els pagesos planten per protegir de les ventades els arbres fruiters. Podíem sentir com els gitanos enraonaven. Parlaven un català estrany. Un home gitano s'ha acostat a la séquia, s'hi ha remullat els braços i, content, s'ha girat cap als seus anunciant-los que allà hi havia aigüeta fresca.

—Com va tot, *garçons*?¹ —hem sentit que deia de cop una veu d'home darrere nostre.

Un gitano alt, corpulent, bru de pell, amb unes patilles llargues i poblades, espitregat, estava plantat darrere nostre cordant-se la bragueta dels pantalons. Devia tornar de fer un riu. El Xesco i jo l'hem mirat amb cara d'astorats i hem tocat el dos com si haguéssim vist el mateix dimoni.

—No fugiu, veniu! Que no us faré res! —ens ha cridat.

Però nosaltres prou feina teníem de córrer cap a casa. No era moment de fer visita, que diu la meva àvia. Hem refet el camí de la séquia en direcció cap al poble. Quan ja érem lluny dels gitanos, el Xesco i jo ens hem demanat per què són aquí aquesta gent.

—T'has fixat, Peret, que parlaven un català estrany?

1. *Garçons* és una paraula francesa que significa 'nens'.

–No ho sé... Vols dir que ho sap, l'alcalde, que acampen aquí?

–Segur que no –m'ha contestat el Xesco–. Mira que si ens segresten i se'ns enduen no sé on...!

–Au, va! Què t'empatolles? Tens el cap ple de pardals!

–Has vist el gitano de les patilles? No m'ha fet cap gràcia!

–T'ha fet res? No, oi?

–Mi-te'l, el milhomes! I per què has sortit corrents, doncs?

–Doncs..., perquè estàvem espiant-los i ens han descobert... Jo què sé! –he dit amb ganes de tallar la xerrameca.

Hem arribat a casa a l'hora que toca. Avui no hi ha hagut bronques, per aquest costat. Que bé!